

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/109/2019
Identifikačné číslo spisu:	2214221255
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2214221255.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Štátneho fondu rozvoja bývania, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 8, zastúpeného spoločnosťou GARAJ & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Jozefská 3, proti žalovaným 1/ A. E., 2/ F. E., obaja bývajúcí v L. L., Č. Y. L. XX, 3/ D.. H. F., bývajúcemu v I., Ž. XXXX/XX, zastúpeného dr. Jur. Ferencom Mazácsom, advokátom v Dunajskej Strede, Alžbetínske nám. 328/4/1094, 4/ O. T., bývajúcemu vo H., G. XXXX/X, o zaplatenie 28 986,86 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 12 C 394/2015, o dovolaní žalovaného 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. septembra 2018 sp. zn. 10 Co 302/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. novembra 2016 č. k. 12 C 394/2015-175 žalovaným 1/ až 4/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 28 986,86 eur s úrokom 6 098,04 eur a úrokom vo výške 2,5 % ročne od 27. februára 2015 do zaplatenia, úrokom z omeškania v sume 620,78 eur a úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 27. februára 2015 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 851,83 eur a zmluvnú pokutu vo výške 3 508,49 eur, všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ až 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 1 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 546, § 548 ods. 1 a § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 497, § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka a vecne tým, že ručenie, ktorým sa zabezpečuje pohľadávka veriteľa vzniká dohodou veriteľa a ručiteľa, v ktorej ručiteľ písomne zoberie na seba povinnosť uspokojiť veriteľovu pohľadávku, ak ju neuspokojí sám dlžník. Dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu je oprávnená a preukázaná, pričom žalovaný nárok žalobcu ani po skutkovej, ani po právnej stránke nesporevali. Uviedol, že v danom prípade bola platne uzavretá zmluva o poskytovaní podpory úverom, v ktorej sú v čl. VII. Bodoch 7.1 až 7.3 podrobne a

zrozumiteľne upravené podmienky ručenia, pričom ručiteľia, jednoznačne a nezameniteľne označení na strane 10 zmluvy zmluvu podpísali s tým, že sa s ňou riadne oboznámili. Podmienka výzvy žalobcu dlžníkom bola splnená, preto sa žalobca môže úspešne domáhať plnenia aj voči ručiteľom.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného 3/ rozsudkom z 25. septembra 2018 sp. zn. 10 Co 302/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. V zmysle § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie jeho správnosti dodal, že ak zmluva o poskytnutí podpory v časti VII. Bod 7.1 odkazuje na ustanovenia Občianskeho zákonníka o ručení, len samotný odkaz na Občiansky zákonník, namiesto kogentných ustanovení Obchodného zákonníka o ručení, nespôsobuje neplatnosť dohody o ručení, ktorá inak má náležitosti podľa ustanovenia § 303 a nasl. Obchodného zákonníka, keďže právna kvalifikácia záväzku nie je podstatnou náležitosťou zmluvy. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného 3/, ktorý považoval ručiteľský záväzok za absolútne neplatný, nakoľko v čl. VII zmluvy, v bodoch 7.1 až 7.3 sú obsiahnuté všetky zákonné podmienky pre platné prevzatie ručiteľského záväzku, keď bol urobené v písomnej forme, obsahuje konkretizáciu záväzku dlžníka, ktorý je ručením zabezpečený, obsahuje vyhlásenie ručiteľa, že splní určitý konkretizovaný záväzok uvedený v ručiteľskom vyhlásení, pokiaľ ho nesplní dlžník, bolo podpísané konajúcou osobou, t. j. ručiteľom. Uviedol, že právny zástupca žalovaného 3/ na pojednávaní pred súdom prvej inštancie 21. novembra 2016 výslovne uviedol, že „nepopiera, že žalovaný 3/ mal vôľu prevziať ručiteľský záväzok“. Uzavrel, že pokiaľ žalovaný 3/ mal vôľu prevziať ručiteľský záväzok k dlhu žalovaných 1/ a 2/, jednoznačne vyjadrený a špecifikovaný v čl. VII zmluvy, v bodoch 7.1 až 7.3 a túto svoju vôľu potvrdil podpisom zmluvy na strane 10, kde je jasne uvedené, že žalovaný 3/ zmluvu podpisuje ako ručiteľ, ide o platný právny úkon so všetkými zákonnými náležitosťami v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 3/ (ďalej aj „dovolateľ“). Dovolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, keď jeho rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.). Uviedol, že zo znenia § 303 Obchodného zákonníka jednoznačne vyplýva, že pre platný vznik ručenia je potrebný jednostranný právny úkon - písomné vyhlásenie, vykonané ručiteľom a adresované veriteľovi, v ktorom vyhlásení ručiteľ jednoznačne písomne vyhlási, že veriteľa uspokojí v prípade, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok a poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 103/2008. Uviedol, že súčasťou úverovej zmluvy nie je žiadne písomné ručiteľské vyhlásenie dovolateľa, ktoré by spĺňalo zákonné kritéria zakotvené v § 303 Obchodného zákonníka. Bol názoru, že dovolateľ nie je účastníkom úverovej zmluvy, táto sa uzatvárala medzi veriteľom a dlžníkmi a preto podpis dovolateľa na tejto zmluve je jednoducho nepotrebným. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil, resp. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolateľ zároveň podal návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 C.s.p.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalovaný 3/ zmluvu o úveru vlastnoručne podpísal a jeho podpis bol úradne osvedčený a týmto konaním bola nespochybniteľne prejavovaná vôľa prevziať ručiteľský záväzok za hlavných dlžníkov, t. j. žalovaných 1/ a 2 pre prípad, že neuspokojá pohľadávku žalobcu. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. júla 2019 sp. zn. 4 Cdo 109/2019 podľa § 444 ods. 1 C.s.p. odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 21. novembra 2016 č. k. 12 C 394/2015-175 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 25. septembra 2018 sp. zn. 10 Co 302/2017 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovaného 3/.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427

ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenie pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

8. V zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

10. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

11. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil.

12. Súčasťou argumentácie žalovaného 3/ je, že dovolanie je nielen prípustné [vzhľadom na ním tvrdený odklon právnych záverov odvolacieho súdu (§ 421 písm. a/ C.s.p.)], ale tiež dôvodné [lebo spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.)].

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. V súvislosti s argumentáciou, že jeho dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., dovolateľ uviedol, že pre platný vznik ručenia je potrebný jednostranný právny úkon - písomné vyhlásenie - vykonaný ručiteľom a adresovaný veriteľovi, v ktorom vyhlásení ručiteľ jednoznačne písomne vyhlási, že veriteľa uspokojí v prípade, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok. Tvrdil, že je nesprávny a od ustálenej praxe odvolacieho súdu sa odkláňajúci právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého na vznik ručenia postačuje dohoda veriteľa a ručiteľa. Svoju argumentáciu o odklone právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podložil žalovaný 3/ poukázaním na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 103/2008.

15. Z týchto dôvodov posudzoval dovolací súd opodstatnenosť dovolacej argumentácie žalovaného 3/ len vo vzájomnej interakcii „právných“ otázok riešených odvolacím súdom a „právných“ otázok riešených v rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré uviedol v dovolaní. Na podstatné závery tohto rozhodnutia poukazuje dovolací súd v bode 16. tohto uznesenia.

16. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 103/2008 konštatuje, že záväzkové vzťahy, ktorí vznikli zo zmluvy o úvere sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 3 písm. d/). Preto aj záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy sa spravujú Obchodným zákonníkom (§ 261 ods. 4). Na tom nič nemení skutočnosť, že v ručiteľskom vyhlásení je odkaz na ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 263 Obchodného zákonníka sa strany zmluvných vzťahov nemôžu odchýliť okrem iných aj od ustanovenia § 261 Obchodného zákonníka. Znamená to, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci ani dohodou nemôžu dohodnúť, že sa budú spravovať iným zákonom (Občianskym zákonníkom). Pre vznik ručenia podľa § 303 Obchodného zákonníka sa vyžaduje písomné vyhlásenie budúceho ručiteľa urobené voči veriteľovi, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok.

17. Z porovnania právnych záverov, na ktorých v napadnutom rozsudku založil svoje rozhodnutie odvolací súd, s podstatou záverov najvyššieho súdu, ktoré vyjadril vo svojom rozhodnutí uvedenom v bode 16., nevyplýva, že by v preskúmvanej veci - v právnych otázkach, ktorých sa týka toto rozhodnutie - došlo zo strany odvolacieho súdu k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

18. Zmluvou o úvere sa veriteľ zaväzuje, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky (§ 497 Obch. zák.).

19. Zmluva o úvere je dohodou, ktorou sa jedna strana (veriteľ) zaväzuje, že na požiadanie druhej strany (dlžníka) poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej čiastky, a druhá strana sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. V otázke, kto môže byť zmluvnou stranou, ktorá sa zaväzuje ako veriteľ poskytnúť druhej zmluvnej strane peňažné prostriedky Obchodný zákonník nemá žiadne obmedzenie, jej veriteľom môže byť ktorákoľvek právnická alebo fyzická osoba, a to aj osoba, ktorá nie je podnikateľom.

20. Zmluva o poskytnutí podpory č. 201/999/2005 uzavretá podľa zákona č. 607/2003 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, ktorou sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovaným 1/ a 2/ podporu vo forme úveru 1 000.000,- Sk pri základnej úrokovej sadzbe 2,5 %, obsahuje podstatné náležitosti úverovej zmluvy. Jej predmet (viď čl. II zmluvy) označuje konkrétnu formu poskytovanej podpory v podobe úveru na výstavbu bytu, čo zodpovedá zákonom prezumovanej forme uvedenej v § 12 ods. 2 písm. a/ až j/ zákona č. 607/2003 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania účinného v čase uzatvárania zmluvy.

21. Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy, sa spravujú Obchodným zákonníkom. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (obdobne tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 115/99).

22. Za obchodné záväzkové vzťahy považuje právna úprava aj ďalšie vzťahy, bez zreteľa na povahu účastníkov, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka; právne vzťahy založené zmluvou o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka) preto zo zákona reprezentujú doktrínálnu kategóriu tzv. „absolútnych obchodov“. Jej rozhodujúcim znakom je forma (typ) vzťahu, nie jeho subjekty; nevyžaduje sa, aby išlo výlučne o vzťahy medzi podnikateľmi. V právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia záväzku dlžníka v takomto vzťahu, sa jeho subjekty riadia Obchodným zákonníkom. Skutočnosť, že ide o absolútny obchod vylučuje dohodou strán o voľbe Obchodného zákonníka v zmysle § 262 ods. 1, 2

Obchodného zákonníka (tzv. voľbu práva). Ide teda o kogentnú povahu citovaného právneho ustanovenia, ktorá spôsobuje, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy, sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 2000, sp. zn. 4 Obo 115/99). Možno preto uzavrieť, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci nemôžu ani dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom (napr. Občianskym zákonníkom), lebo ustanovenie § 261 ods. 3, písm. d/ Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným, t. j. ktoré nepripúšťa jeho modifikáciu ani vylúčenie jeho normatívneho (zaväzujúceho) účinku dohodou zmluvných strán.

23. Na druhej strane treba zdôrazniť, že právna úprava kladie na platnosť právnych úkonov mnohé požiadavky (ustanovené napríklad v § 37, 38 Občianskeho zákonníka). Ich nesplnenie sankcionuje neplatnosťou samotného právneho úkonu. Jedným zo zákonných ustanovení, ktoré je z hľadiska platnosti právneho úkonu relevantné, je aj ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

24. Z obsahu spisu, najmä z článku VII body 7.1, 7.2 a 7.3 zmluvy o poskytnutí podpory číslo 201/999/2005 (Záručné podmienky) vyplýva, že návratnosť poskytnutej podpory je zabezpečená ručením tretích osôb, ktoré prehlasujú, že dobrovoľne, slobodne a vážne sa rozhodli prijať povinnosť uspokojiť záväzok dlžníka voči fondu a to v celosti, alebo jeho zostatok z nesplatenej časti istiny a jeho úroku, ak dlžník nespláca alebo ak zvlášť hrubým spôsobom porušil ustanovenia zmluvy a ak dlžník neuspokojí na osobitnú písomnú výzvu pohľadávku fondu. Podpísaní ručiteľia svojím podpisom potvrdzujú, že s obsahom zmluvy boli oboznámení, porozumeli jej a sú si vedomí svojej povinnosti splniť dlh ak tento nesplní dlžník na základe výzvy fondu. Na strane 10 zmluvy sú ako ručiteľia uvedení D., H. F. a O. T., vrátane dátumu narodenia, rodného čísla, miesta trvalého bydliska, ktorí zmluvu podpísali a ich podpis bol úradne overený.

25. V danom prípade odvolací súd správne vyvodil záver, že v článku VII zmluvy, v bodoch 7.1 až 7.3 sú obsiahnuté všetky zákonné podmienky pre platné prevzatie ručiteľského záväzku, keď bolo urobené v písomnej forme, obsahuje konkretizáciu záväzku dlžníka, ktorý je ručením zabezpečený, obsahuje vyhlásenie ručiteľa, že splní určitý konkretizovaný záväzok uvedený v ručiteľskom vyhlásení, pokiaľ ho nesplní dlžník a bolo podpísané konajúcou osobou, t. j. ručiteľom. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalovaný 3/ mal vôľu prevziať ručiteľský záväzok k dlhu žalovaných 1/ a 2/, jednoznačne vyjadrený a špecifikovaný v čl. VII zmluvy, v bodoch 7.1 až 7.3 a túto svoju vôľu potvrdil podpisom zmluvy na strane 10, kde je jasne uvedené, že žalovaný 3/ zmluvu podpisuje ako ručiteľ, ide o platný právny úkon so všetkými zákonnými náležitosťami v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uzavrel, že na platný vznik ručenia sa nevyžaduje samostatné ručiteľské vyhlásenie ručiteľa o prevzatí ručiteľského záväzku, ak je toto priamo súčasťou základnej zmluvy medzi dlžníkom a veriteľom. Odvolací súd sa týmto svojím záverom neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

29. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd správne vec právne posúdil, ak skúmal platnosť právneho úkonu a zároveň správne uzavrel, že prevzatie ručiteľského záväzku bolo priamo súčasťou základnej zmluvy uzatvorenej medzi veriteľom a dlžníkom. Dovolanie žalovaného 3/ tak neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku dovolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 2 C.s.p.). Najvyšší súd preto jeho nedôvodné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

30. K dovolacej námietke dovolateľa, že otázka vzniku ručiteľského záväzku je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne dovolací súd uvádza, že k otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a (zároveň) § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. najvyšší súd v iných právnych veciach (viď napríklad rozhodnutia 6 Cdo 185/2016, 6 Cdo 13/2017 a 6 Cdo 21/2017) uviedol, že „uplatnenie obidvoch dovolacích dôvodov naraz (t. j. dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p.) sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od

ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“. Podobne v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 123/2017 najvyšší súd k možnosti vyvodzovania prípustnosti dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a zároveň písm. b/ a c/ C.s.p. uviedol, že „súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálene a zároveň že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne“ [poznámka dovolacieho súdu: sťažnosť, ktorá bola podaná proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu, odmietol Ústavný súd Slovenskej republiky ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 644/2017)]. Vec prejednávajúci senát, ktorý sa stotožňuje s týmto právnym názorom, nadväzujúc naň dodáva, že pokiaľ procesná strana v dovolaní tvrdí, že pri rozhodovaní o niektorej právnej otázke existuje „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“, od ktorej sa odvolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), je len logické, že zároveň nemôže úspešne argumentovať tým, že ešte nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, lebo táto otázka buď ešte nebola dovolacím súdom vôbec riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), alebo už riešená bola, dovolacími senátmi najvyššieho súdu je ale rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.). K tomu istému záveru dospel najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 14/2017, v ktorom konštatoval, že „uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. sa vzájomne vylučuje, pretože ak dovolací súd rozhoduje o danej právnej otázke rozdielne, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu“.

31. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného 3/ odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

32. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.